

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudkyň JUDr. Ing. Venduly Sochorové a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., ve věci

žalobce: J. J.
sídlem
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem na Zlatnici 301/2, Praha 4

proti
žalovanému: Krajský úřad Zlínského kraje
sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2016, č. j. KUZZL-35940/2016-2, sp. zn.
KUSP-35940/2016/DOP/Ti,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V projednávané věci jde o správní delikt provozovatele vozidla.
2. Magistrát města Zlína, odbor občansko-správních agend, dne 7. 4. 2016, pod č. j. MMZL 045633/2016, sp. zn. MMZL-149835/2014-OOSA-6141/14-RM-PŘ, rozhodl, že žalobce, coby provozovatel vozidla registrační značky:, se dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Uvedeného deliktu se dopustil tím, že dne 10. 9. 2014 v 6:45 hodin na pozemní komunikaci – ulici ve, v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Ve výše uvedený den nezjištěný řidič předmětného vozidla v rozporu s § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu zastavil a stál s vozidlem na křižovatce místních komunikací a Popsané porušení povinnosti řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Za uvedený delikt byla žalobci uložena pokuta 1800 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč.
3. K odvolání žalobce žalovaný změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že uloženou pokutu snížil na 700 Kč a povinnost uhradit náklady řízení snížil na 0 Kč. Ve zbytku rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

II. Shrnutí obsahu žaloby

4. Žalobce napadl rozhodnutí žalobou. Namítá, že nebyla splněna podmínka odpovědnosti za správní delikt dle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť skutek, který byl předmětem řízení o správním deliktu, nebyl neoprávněným zastavením ani stáním. Dle výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně řidič zastavil a stál v křižovatce. Podle žalobce však vozidlo na křižovatce nestálo. Je sice možné, že vozidlo stálo v rozporu s § 27 odst. 1 písm. d) silničního zákona ve vzdálenosti kratší než 5 metrů před hranicí křižovatky, takové jednání však žalobci nebylo kladeno za vinu a nemohl se proti obvinění bránit.
5. Dále žalobce namítá, že správní delikt provozovatele vozidla je již promlčen. Správní řád ani zákon o silničním provozu nestanoví lhůtu k projednání správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f silničního zákona. Správní delikt musí vykazovat znaky přestupku [§ 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu], avšak po uplynutí jednoleté lhůty tyto vykazovat nemůže, neboť jediným znakem přestupku po jednom roce od jeho spáchání je jeho neprojednatelnost. Žalobce v tomto smyslu odkazuje na Metodiku k usměrňování některých správních činností obecních úřadů obcí s rozšířenou působností, krajských úřadů a Magistrátu hl. m. Prahy v souvislosti se změnou zákona č. 361/2000 Sb. zákonem č. 297/2011 Sb. vydanou Ministerstvem dopravy pod č. j. 8/2013-160/OST/5. Namítá, že žalovaný v napadeném rozhodnutí aplikoval neúčinné znění § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu.
6. Žalobce ve správním řízení namítal, že své vozidlo na daném místě ponechal on sám, nejednal však protiprávně, neboť jednal v krajní nouzi. Krajní nouze spočívala v neodkladné nutnosti „odskočit si“ z důvodu nevolnosti.

7. Namítá, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla, především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Citované ustanovení obsahuje pravidlo vyžadující nesplnitelné chování. Provozovatel vozidla zpravidla není schopen ovlivnit jednání řidiče, tedy zajistit, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu.
8. Závěrem namítá, že uložená sankce je nezákonná a nepřezkoumatelná. Správní orgány neuvažily veškerá zákonná kritéria a není zřejmé, jakým způsobem dospěly k závěru, že uložená sankce je adekvátní.
9. Na základě uvedeného považuje žalobce rozhodnutí správních orgánů obou stupňů za nezákonná a vydaná v rozporu s právními předpisy. Navrhl proto, aby soud zrušil jak rozhodnutí žalovaného, tak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nesouhlasil se žádnou ze žalobcem uvedených námitek. Napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné, zcela v souladu s právní úpravou.
11. K námitce nedostatečného popisu skutku žalovaný uvádí, že je lhostejné, zda se vozidlo nacházelo v křižovatce, na hranici křižovatky nebo méně než 5 metrů od její hranice, neboť každé takové jednání porušuje § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Uvedené ustanovení tuto situaci pokrývá dostatečně a sám žalobce připustil, že vzdálenost 5 metrů od hranice křižovatky nedodržel.
12. K tvrzení žalobce o krajní nouzi odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dodal, že pokud vozidlo z nějakého důvodu bylo nuceno nouzově zastavit, bylo povinností řidiče buď použít výstražný trojúhelník, nebo výstražná směrová světla.
13. V souvislosti s námitkou promlčení správního deliktu zmínil žalovaný rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka Pardubice ze dne 27. 4. 2016, č. j. 52 A 100/2015-63, v němž se soud předmětnou otázkou zabýval.
14. Neztotožnil se ani s námitkou nezákonnosti výše uložené sankce. Pokuta nemohla být uložena v minimální výši, neboť žalobce zlikvidoval výhledové poměry na křižovatce a současně se dopustil obdobného správního deliktu v dané lokalitě dne 19. 10. 2014.
15. Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

IV. Ústní jednání

16. K projednání věci nařídil soud ústní jednání. Žalobce ani jeho zástupce se k jednání nedostavili. Žalovaný setrval na svém stanovisku obsaženém ve vyjádření k žalobě.
17. Účastníci řízení neuplatnili žádné návrhy důkazů a ani soud ze své vlastní vůle nehodlal doplňovat skutkový stav vyplývající z předloženého správního spisu. Soud proto dokazování neprováděl.

V. Posouzení věci soudem

18. Napadené rozhodnutí žalovaného přezkoumal soud v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (*ex offio*), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.
19. Dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
20. Soud se nejprve zabýval námitkou promlčení správního deliktu [bod V. A) rozsudku]. Poté hodnotil námitku nepřesného popisu protiprávního jednání ve výroku rozhodnutí [V. B) rozsudku] a námitku krajní nouze [bod V. C) rozsudku]. Závěrem se vyjádřil k námitce protiústavnosti právní úpravy odpovědnosti provozovatele vozidla [V. D) rozsudku] a námitce nezákonnosti výše uložené sankce [V. E) rozsudku].

V. A) Námitka promlčení (prekluze) správního deliktu

21. Žalobce namítal, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno po uplynutí zákonem stanovené doby pro projednání správního deliktu.
22. Podle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu, účinného do 6. 11. 2014, *odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezačal řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán*. Z odstavce 5 citovaného ustanovení pak plyne, že *na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125d*.
23. Soud při posuzování námitky promlčení vycházel ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2017, č. j. 10 As 308/2016-20. V něm bylo vysloveno, že ustanovení § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu rozšiřuje úpravu pravidel pro zánik odpovědnosti právnických osob i na fyzické osoby, které se dopustí deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu. Spáchá-li tedy správní delikt provozovatele vozidla fyzická osoba, zaniká její odpovědnost podle § 125e odst. 3 ve spojení s § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu, jestliže o něm příslušný orgán nezačal řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.
24. V projednávaném případě byly obě lhůty (subjektivní dvouletá i objektivní čtyřletá) zachovány a k promlčení správního deliktu nedošlo.
25. Ohledně metodiky Ministerstva dopravy č. j. 8/2013-160-OST/5, na kterou žalobce odkázal s poukazem na plynoucí legitimní očekávání, je třeba zdůraznit, že tato metodika vychází z právního stavu, který vznikl v souvislosti se zavedením správního deliktu provozovatele vozidla do právního řádu České republiky (novela č. 297/2011 Sb.). V té době právní řád neobsahoval jednoznačnou úpravu zániku odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla pro případ, že pachatelem byla fyzická osoba. Novelou č. 230/2014 Sb. došlo s účinností ode dne 7. 11. 2014 k úpravě ustanovení § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu a tento deficit byl odstraněn. Zmiňovaná metodika byla v této části překonána vývojem zákonné úpravy a nemůže zakládat legitimní očekávání žalobce.
26. Námitka promlčení (prekluze) správního deliktu tak není důvodná.

V. B) Námitka nepřesného popisu protiprávního jednání ve výroku rozhodnutí

27. Žalobce dále brojil proti způsobu formulace skutku ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
28. Správní orgán I. stupně v prvním výroku rozhodnutí ze dne 7. 4. 2016 klade provozovateli za vinu nedodržení povinností řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích tím, že řidič předmětného vozidla porušil § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Vytýkaného jednání se měl dopustit tím, že *„zastavil a stál s vozidlem na křižovatce místní komunikace s místní komunikací“*
29. Soud v obecné rovině uvádí, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 8 Afs 17/2012-375, popis skutku ve výroku rozhodnutí musí obsahovat *„skutkové okolnosti, které jsou právně významné z hlediska naplnění jednotlivých znaků skutkové podstaty správního deliktu, který je předmětem řízení. Jinými slovy, musí se jednat alespoň o natolik podrobný popis, aby byly naplněny požadavky jednoznačné identifikace skutku a srozumitelnosti tak, aby v popisu skutku byly uvedeny veškeré jeho zákonné znaky příslušné skutkové podstaty, a aby již z výroku napadeného rozhodnutí vyplývalo, jakým jednáním byl předmětný delikt spáchán.“* Tyto závěry bezpochyby platí i ve vztahu k popisu skutku, v němž je spatřován přestupek. Smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí, kterým je obviněný uznán vinným ze spáchání přestupku (správního deliktu), je přitom to, aby jeho jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním a aby byly řádně vymezeny rozhodné okolnosti z hlediska posouzení překážky litispendence, dodržení zásady *ne bis in idem*, překážky věci rozhodnuté, z hlediska vymezení okruhu dokazování a pro zajištění práva na obhajobu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2015, č. j. 9 As 214/2014-48, či ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014-53).
30. V předmětném případě bylo žalobci vytýkáno, že s vozidlem, jehož je provozovatelem, se nezjištěný řidič dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, který spočívá v porušení povinnosti podle § 27 odst. 1 písm. d) tohoto zákona. Podle zmíněného ustanovení nesmí řidič zastavit a stát na křižovatce a ve vzdálenosti kratší než 5 m před hranicí křižovatky a 5 m za ní; tento zákaz neplatí v obci na křižovatce tvaru "T" na protější straně vyúsťující pozemní komunikace. Soud do jisté míry souhlasí se žalobcem v tom, že správní orgán I. stupně mohl ve výroku rozhodnutí přesně popsat, jakým konkrétním způsobem nezjištěný řidič motorového vozidla porušil povinnosti dle zmíněného ustanovení, tj. mohl uvést, zda vozidlem nedovoleně zastavil a stál přímo v křižovatce nebo ve vzdálenosti kratší než 5 m před hranicí křižovatky či 5 m za ní [s ohledem na definici křižovatky a její hranici dle § 2 písm. w) a x) zákona o silničním provozu]. Uvedená dílčí nepřesnost při formulaci výroku prvostupňového rozhodnutí však podle soudu nepředstavovala natolik závažnou vadu, která by vedla k nesrozumitelnosti výroku, případně nezákonnosti celého rozhodnutí. Podrobný popis místa protiprávního jednání ve výroku (uvedení, o jakou křižovatku se jednalo a na jaké ulici vozidlo stálo) podle soudu představuje dostatečné vyličení skutkových okolností projednávané věci a vylučuje záměnu s jiným jednáním řidiče vozidla. Ze správního spisu i z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je jasné patrné, že předmětné vozidlo stálo méně než 5 metrů od hranice křižovatky. Pokud nebylo ve výroku rozhodnutí výslovně uvedeno, zda šlo o stání vozidlem přímo v křižovatce ulic Středová a Nivy IV. či ve vzdálenosti kratší než 5 m před hranicí křižovatky, pak toto není z hlediska naplnění skutkové podstaty přestupku spočívajícího v porušení povinnosti dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu natolik podstatné, aby tento dílčí nedostatek způsobil nesrozumitelnost výroku rozhodnutí

(srov. rozsudek Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 13. 8. 2018, č. j. 60 A 1/2018-21).

31. Námitka nedostatečné formulace výroku proto není důvodná.

V. C) Námitka krajní nouze

32. Žalobce dále namítal, že přestupkovému jednání chyběla protiprávnost, a to z důvodu krajní nouze způsobené akutními zdravotními potížemi žalobce.
33. V souladu s § 125 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu jednou z podmínek uznání provozovatele vozidla odpovědným za správní delikt je, že porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona, tj. zákona o silničním provozu.
34. Pro vedení řízení o správním deliktu je rozhodné, zda posuzované jednání naplňuje znaky přestupku, ne však všechny znaky skutkové podstaty přestupku. V takovém případě by bylo potřeba i zavinění, což by odporovalo smyslu právní úpravy odpovědnosti provozovatele vozidla podle § 10 zákona o silničním provozu. Přitom otázka zavinění je hlavním odlišením správního deliktu (objektivní odpovědnost – zavinění se nevyžaduje) od přestupku (subjektivní odpovědnost – zavinění se vyžaduje).
35. Pokud by žalobce na výzvu správního orgánu I. stupně sdělil, že on sám byl řidičem vozidla, pokračovalo by s ním řízení o přestupku, ve kterém by jeho argumentace ohledně krajní nouze mohla být užitečná (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ve věcech č. j. 3 As 114/2016 a č. j. 2 As 33/2016). Žalobce správnímu orgánu totožnost řidiče vozidla nesdělil a ani správní orgán I. stupně ji ve lhůtě nezjistil. Vzhledem k tomu, že posuzované jednání naplňovalo znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, odpovídá za něj žalobce objektivně jako provozovatel vozidla podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2017, č. j. 10 As 250/2016-38).
36. V době, kdy již bylo řízení o spáchání přestupku řidičem vozidla odloženo a doručením příkazu žalobci dne 24. 7. 2015 bylo zahájeno řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, nebylo možné znovu zahájit přestupkové řízení podle § 125g odst. 1 zákona o silničním provozu nebylo možné. Tuto překážku žalobce mohl prolomit jen tehdy, pokud by se zprostil odpovědnosti za správní delikt prokázáním liberačních důvodů podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu.
37. Jak žalobce správně uvádí, znakem skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla je jednání řidiče vykazující znaky přestupku. Nesprávným je však jeho názor, že pokud by řidič byl v krajní nouzi, nevykazuje jednání znaky přestupku. Je nutné rozlišovat mezi okolnostmi vylučujícími protiprávnost (např. krajní nouze) a naplněním znaků skutkové podstaty. Po odložení přestupkové věci, tedy v zahájeném řízení o odpovědnosti provozovatele vozidla byla otázka krajní nouze a naplnění jejích podmínek bezpředmětná. Hodlal-li žalobce argumentovat právě okolností vylučující protiprávnost, měl spolupracovat se správním orgánem a sdělit detaily svého příběhu o krajní nouzi již v rámci přestupkového řízení (shodně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016-46).
38. Námitka tak není důvodná.

V. D) Námitka protiústavnosti právní úpravy odpovědnosti provozovatele vozidla

39. Žalobce dále brojil proti skutečnosti, že provozovatel vozidla odpovídá za přestupek řidiče.
40. Argumentaci žalobce, již správní delikt provozovatele vozidla přirovnává k trestnému činu proti životu a zdraví, neshledává soud přílehlavou. Ačkoliv se nejedná o spoluodpovědnost v pravém slova smyslu, provozovatel vozidla jistým způsobem za automobil ve svém vlastnictví odpovídá. Ústavní konformitou ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, ve znění zákona č. 297/2011 Sb., a ustanovení § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. června 2017, se zabýval Ústavní soud v plenárním nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16 (nalus.usoud.cz). Konstatoval, že výše uvedená ustanovení nejsou v rozporu s ústavním pořádkem České republiky. Soud na zmíněný nálezh Ústavního soudu v plném rozsahu odkazuje.
41. Rovněž Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21, vyslovil, že vlastníkovu vozidla plynou z vlastnictví automobilu jisté závazky soukromoprávního, ale i veřejnoprávního charakteru. *„Na přístupu stěžovatele jako vlastníka k věci samé poté záleží, v jaké právní formě, za jakých podmínek či zda vůbec přenechá svoji věc - automobil - k užívání jiné osobě. Nepochybné je, že existuje i veřejný zájem na ochraně zákonných práv a povinností, které pro provozovatele vozidel vyplývají z norem veřejného práva“*. Jak stanoví čl. 11 odst. 3 Listiny: *„Vlastnictví zavazuje.“* Je tedy zcela legitimní, pokud zákonodárce v rámci dodržování pravidel (v tomto případě pravidel silničního provozu) stanovuje sankce i pro provozovatele vozidla v případě, že se správnímu úřadu (např. z důvodu nedostatečné či opožděné součinnosti pachatele správního deliktu) nepodaří odhalit pachatele přestupku. K tomu dále výše citovaný rozsudek: *„Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přílehlavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou. (...) Uvedené nabývá význam právě tehdy, pokud se postih konkrétního pachatele přestupku ukáže neefektivním v důsledku soukromoprávní úpravy užívacího vztahu vozidla po linii vlastník věci-uživatel. Nejvyšší správní soud podotýká, že stejně tak jako provozovatel vozidla obvykle dbá na ochranu své majetkové hodnoty, bude též v jeho zájmu, aby při vědomí o povinnostech, které pro něj vyplývají ze zákonné úpravy, působil i na jiné osoby (tzn. zajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu srov. § 125f odst. 1 zákona) ve snaze co nejvíce eliminovat negativní účinky, které mu jako provozovateli mohou vzniknout přímo při užívání jeho vozidla, byť způsobené třetími osobami, v rozporu s veřejnoprávními normami.“*

42. Námitka proto není důvodná.

V. E) Námitka nezákonnosti výše uložené sankce

43. Závěrem žalobce namítá, že uložená sankce je nezákonná a nepřiměřená.
44. Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí k výši sankce uvedl, že jednání řidiče považuje za poměrně vážné, neboť řidič zastavil s vozidlem v místě, kde mohlo dojít k omezení rozhledových podmínek. Jednalo se o zastavěnou část obce s možným výskytem chodců, popř. cyklistů. Správní orgán I. stupně uložil žalobci pokutu ve výši 1800 Kč, přičemž zohlednil závažnost správního deliktu, jeho spáchání, následky a okolnosti, za nichž byl správní delikt spáchán. Z důvodu menší společenské nebezpečnosti

deliktu uložil sankci ve spodní hranici zákonného rozpětí. Následně žalovaný v rámci odvolacího řízení zohlednil, že o dvou správních deliktech provozovatele vozidla mělo být vedeno společné řízení, proto v souladu se zásadou absorpce snížil sankci na 700 Kč a náklady řízení na 0 Kč.

45. V první řadě je nutno uvést, že ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva správního orgánu), tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání lze však podle § 78 odst. 1 s. ř. s. jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení (v první řadě jde ale o meze vyplývající z ústavních principů zákazu libovůle, principu rovnosti, zákazu diskriminace, příkazu zachovávat lidskou důstojnost, principu proporcionality apod.) nebo volné uvážení zneužil. Soud tedy při přezkumu zákonnosti uložené sankce toliko hodnotil, zda žalovaný zohlednil veškeré relevantní okolnosti, posoudil kritéria pro ukládání sankce a nevybočil z mezí stanovených zákonem nebo zda správní uvážení nezneužil.
46. Žalovaný uložil žalobci pokutu ve výši 700 Kč. Správně zohlednil, že o dvou správních deliktech provozovatele vozidla (projednaných správním orgánem I. stupně pod č. j. MMZL 045633/2016 a MMZL 028493/2016) mělo být v souladu se zásadou absorpční (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009-62) vedeno společné řízení, proto v pořadí druhou uloženou pokutu snížil na 700 Kč tak, aby v souhrnu uložená výše pokuty nepřekročila zákonem stanovenou horní hranici. Podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu se za předmětný správní delikt uloží pokuta od 1500 do 2500 Kč. Žádné polehčující okolnosti žalovaný neshledal, naopak přihlédl k tomu, že žalobce v krátké době spáchal dva totožné správní delikty. Žalovaný ani správní orgán I. stupně nepovažovaly způsob obhajoby žalobce za přítěžující okolnost, jak mylně tvrdí žalobce.
47. Soud je přesvědčen, že odůvodnění výše pokuty správními orgány je dostačující a vyhovuje shora stanoveným požadavkům. Žalovaný v napadeném rozhodnutí v souladu se zákonem i judikaturou správních soudů zohlednil absorpční zásadu při ukládání trestu za sbíhající se správní delikty. Přestože nebylo vedeno společné řízení podle § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu, výsledná pokuta v součtu s pokutou uloženou za druhý správní delikt (projednávaný soudem pod sp. zn. 30 A 193/2016) nepřekračovala horní hranici stanovenou zákonem. Pokuta tedy byla stanovena v zákonem povoleném rozpětí a její výše byla řádně odůvodněna.
48. Namítá-li žalobce, že spáchání dvou deliktů neodůvodňuje uložení pokuty na horní hranici stanovené zákonem, lze poukázat na zásadu *de minimis non curat praetor* (maličkostmi se soudce nezabývá; přiměřeně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2013, č. j. 4 As 71/2013-35). Je na správním orgánu, aby na základě okolností případu výši sankce stanovil. Soud toliko přezkoumá, zda tak učinil v mezích zákonem stanovených. V posuzovaném případě soud neshledal, že by ze strany správního orgánu došlo k překročení či ke zneužití správního uvážení.
49. Námitka tak není důvodná.

VI. Závěr a náklady řízení

50. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným, proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
51. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal. Přestože žalovaný u ústního jednání požadoval přiznání náhrady nákladů řízení za cestovné k jednání soudu ve výši 370 Kč, soud jeho návrhu nevyhověl. Jakkoli lze mít za to, že s ohledem na neúčast žalobce i jeho zástupce bylo konání ústního jednání v projednávané věci ne hospodárné, soud je přesvědčen, že žalovaný je dostatečně finančně i personálně vybaven hájit svá rozhodnutí u soudů a že mu účasti zástupce u jednání žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 20. listopadu 2018

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
B. Z.